

Cesta mého rodu, aneb cílová destinace Morava

Valentýna Lipovská (I. místo v I. kategorii)

Mým dětským snem vždy bylo, že jsem vzdáleným potomkem Karla IV. To už mi dnes bohužel nikdo nedokáže. Na téma odkud vlastně má rodina pochází, jsem se pokoušela zavést hovor již tisíckrát, ale nikdo mi doposud neodpověděl. A tak jsem se vrhla na řešení otázky původu mého rodu sama. Tak hele, bylo to asi nějak takto:

Tehdy jsme žili v Norsku, ve vikinské osadě. Naneštěstí jsme nepatřili k těm vysokým a silným zástupcům tohoto druhu. Neúčastnili jsme se bitev a objevných cest, takže zatímco oni si objevili nějakou Ameriku, my jsme prodávali sledě. Jinde v Evropě bychom s tím mohli mít i úspěch, ale ne v Norsku, kde je sledů takový nadbytek, že se s nimi těsní i okna a vytírá podlaha.

To jsme takto jednou seděli kolem stolu, mezi sudy zaplněnými zapáchajícími rybami a žužlajíce zmrzlé sledě jsme beze slova hleděli na podlahu. Vtom vyskočil můj strýček a plácl se svou večeří o stůl. „Herdek filet! To by bylo, abychom se tady den co den živili kostkami zmrzlých ryb! Už ani krávy to nežerou!“ Asi by se nenašel nikdo, kdo by beze slz v očích řekl, že jej těší každé ráno vstávat, vykutálet z domu sud páchnoucích a mnohdy i mrtvých ryb a celý den řvát „čerstvé ryby!“ Poté co schytá správnou „šlupku“ sleděm do čela (místo rajčat se zde používají ryby, vždyť rajčata jsou vzácná!) sud odkutálí zase domů, kde někdo z rodiny připravuje Sled' la Led (v překladu prostě zmrzlá ryba vydolovaná ze dna sudu). Poté co nenápadně vrátí nechutnou večeří zpět do sudu, ulehá mezi slintajícího psa, tlustou kočku a dvě kachny, které zcela odmítají spát venku, jelikož sice sledi páchnou jako bolavá noha, ale kravám nesahají ani po kolenní klouby. „A víte vy co? Vodjedeme vodsud pryč!“ zavelel strýček. Knír pod nosem mu tancoval jako housenka a ne zcela připevněná zubní protéza zhotovená z dubového dřeva se mu v ústech nemile pohupovala. „Slyšel jsem, že více na jih se nachází země, která mlékem a strdím oplývá, tam zamíříme. Bude to mít samé klady: žádní sledi, žádní sledi a žádní sledi.“ Strýček udal dostatek důvodů, aby přesvědčil celou naši rodinu, žijící v tomto sudovém doupěti, abychom vyrazili.

Nadešel čas příprav. Hnijící sudy s rybami jsme vykutáleli až na pobřeží a pak je za doprovodu oslavného tance a písní házeli do vody. Poté jsme do vozu zapřáhli dvě líné kravky, pod paži si každý vzal část našeho zvířectva a namířili jsme si to na jih.

Nebyla by to cesta, aby se na ní nevyskytly potíže. Vzhledem k tomu, že nám euforie z pouštění sledů natolik zatemnila mysl, že jsme zcela zapomněli na to, že bychom si měli na cestu zabalit nějaké to jídlo, tak jsme večer seděli kolem ohně s pěnou u úst a hladově agresivním výrazem jsme pozorovali drůbež. Ovšem nevzmohli jsme se na nic, jelikož se drůbež dívala stejným pohledem na nás. Pes snědl strýčkovi botu. Nakonec nás všechny chuť na jídlo přešla poté, co krávy upustily do ovzduší svou večerní dávku metanu, která by uzemnila i urostlého Vikinga.

Také jsme zcela nevyřešili otázku, zdali půjdeme tou delší cestou přes kontinent, anebo si z kravek uděláme ponorky a proplujeme průplavem na druhou stranu. Dědeček navrhoval, že si hodíme kachnou, jestli padne na hlavu, půjdeme přes kontinent. No a když padne na zadek, tak to vezmeme přes vodu. Babiččina otázka, co by se stalo, kdyby padla na nohy, byla odbyta se slovy: „Tak si škusni sleděm.“ Dále ještě vznesla mírnou připomínku, že zvířata, by se po cestě mohla utopit, ale poté co jí na nohu šlápla kočka, která byla snad těžší než naše dvě krávy s povozem dohromady, to brala spíše jako klad. Nakonec jsme se přeci jen rozhodli pro cestu po pevnině, protože při představě, jak trávíme dva dny na loďce s naším zvířectvem, se nám chtělo brečet. Také tady byla šance 1:48 602 936, že bychom mohli narazit na osvobozené sledě, z čehož se nám už teď zvedal prázdný žaludek.

Kvůli mírnému zápachu kravek nám byl v Tallinnu vypsán zákaz pohybovat se kolem velkých měst, jelikož bychom tím „nevábým oděrem“ narušili „dokonalou“ auru těchto „skvostných“ měst. Tím se tedy naše cesta prodloužila o několik mil.

A jednoho krásného dne jsme dorazili před pomyslné hranice Velké Moravy. Jak jsme poznali, že je to území Velké Moravy? No asi podle té cedule, na které bylo napsáno:

„Velká Morava“

Možná si můžete myslet, že tehdy ještě celní kontroly nebyly, ale byly, jen se o nich nedochovala zmínka, jelikož při vzpomínce na kteroukoliv z nich, se dané osobě začaly ježit vlasy. Uvítal nás urostlý mládenec zařváním: „Stát! Celní kontrola! Ruce vzhůru!“ Postupně prohledal všechny členy naší rodiny, a pak se pustil do ohledávání zvířat. Po prohlídce psa skončil s rukama obalenýma v něčem, co připomínalo žabí sekret znásobený desetkrát. Poté, co si klekl ke kravce, nejprve přestal dýchat, a pak postupně začal modrat. Zachránil jej strýček, který ho od zápachu odtáhl do bezpečné vzdálenosti. Strýček chtěl něco říct, ale zrovna v tu chvíli se mu jeho ctěná protéza z dubového dřeva uvolnila a zasáhla mladíka do čela rychlostí dvoukilogramového sledě padajícího z dvacetimetrové výšky. Ihned se skácel k zemi v bezvědomí.

No, a tak jsme tajně proklouzli na Velkou Moravu a usídlili se v okolí dnešního Zlína. A z té doby nám zůstalo mnoho: běhá nám mráz po zádech, jakmile slyšíme slovo „sled“, vstávají nám vlasy hrůzou, kdykoliv musíme přejíždět hranice a slintajícím psům a kravám se vyhýbáme velkým obloukem.